

Het college van burgemeester en wethouders van de
gemeente Overbetuwe
Team Veiligheid, mevrouw E. Karman
Postbus 11
6660 AA ELST

Uw brief van	Uw kenmerk	Ons kenmerk 13uit03662	Datum 11 februari 2013	Verzonden d.d. 12 FEB. 2013
Onderwerp: advies nav bezwaar mbt het besluit om over te gaan tot invordering bij de heer en mevrouw Bakker van verbeurde dwangsommen tot een bedrag van € 31.000,00.		Behandeld door A.H. Kortekaas	Telefoonnummer (0481) 362 300	Bijlage(n) Meerdere

Geacht college,

Bijgaand zend ik met betrekking tot bovenvermeld bezwaarschrift een afschrift van ons advies, alsook het verslag van de hoorzitting. Deze heb ik per gelijke post ook aan bezwaarde gezonden. Kortheidshalve verwijs ik naar de inhoud ervan.

Beslissing op bezwaar

Het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Overbetuwe moet nu een beslissing op het bezwaarschrift nemen. Ik wil dan ook vragen om met inachtneming van het advies binnen afzienbare termijn op het ingediende bezwaarschrift te beslissen.

Van het besluit op het bezwaar wenst de commissie, ten behoeve van het uit te brengen jaarverslag, via de secretaris een afschrift te ontvangen.

Met vriendelijke groet,

de voorzitter van Kamer II van de commissie van advies
voor de bezwaarschriften,
namens deze,

A.H. Kortekaas
secretaris

Afschriften:
TKW, A. Kortekaas

COMMISSIE VAN ADVIES VOOR DE BEZWAARSCHRIFTEN
Advies Kamer II (Ruimtelijke en Overige Zaken)

1. Bezwaarschrift van 5 november 2012, ontvangen 5 november 2012, namens de heer **A.G.H. Bakker** en mevrouw **A.H.P.M. Bakker – Roseboom** (Rijksweg Zuid 39, 6662 KC Elst). Het bezwaarschrift werd ingediend door mr.dr. **D.A. Pols** van Pols Juridisch Adviesbureau, Bredestraat Noord 36, 6674 MP te Herveld.
2. Bezwaarschrift van 4 november 2012, ontvangen 4 november 2012, van de heer **F.J. Vossebeld** en mevrouw **J.M.T. de Swart**, Rijksweg Zuid 41, 6662 KC te Elst.

De beide bezwaarschriften zijn gericht tegen het besluit van het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Overbetuwe van 25 september 2012, verzonden 25 september 2012. Daarbij is besloten om over te gaan tot invordering bij de heer en mevrouw Bakker van verbeurde dwangsommen tot een bedrag van € 31.000,00.

Voorgeschiedenis

Na een verzoek van de heer Vossebeld en mevrouw De Swart (hierna: Vossebeld) tot handhavend optreden heeft het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Overbetuwe (hierna: het college) bij besluit van 1 juni 2010 aan de heer en mevrouw Bakker (hierna Bakker) een last onder dwangsom opgelegd. De last strekt tot het staken van de bewoning van het pand op het perceel aan de Rijksweg Zuid 39 te Elst. De bewoning van dit pand is in strijd met het aldaar geldende bestemmingsplan.

In verband met de behandeling van bezwaar- en beroepsschriften is de begunstigingstermijn meerdere malen verlengd. Op 6 juni 2012 heeft de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) uitspraak gedaan, waarbij de last onder dwangsom in stand is gebleven ten aanzien van de bewoning van het pand in kwestie.

Nadat de begunstigingstermijn voor de opgelegde dwangsom was verlopen heeft het college geconstateerd dat Bakker de bewoning van het pand aan de Rijksweg Zuid 39 te Elst niet gestaakt hebben. Het college heeft daarop vervolg gegeven aan het dwangsombesluit, wat heeft geresulteerd in de beschikking van 25 september 2012, verzonden 25 september 2012 waarbij wordt besloten tot het invorderen van verbeurde dwangsommen bij Bakker tot een bedrag van € 31.000,00.

Bij brief van 5 november 2012, ontvangen 5 november 2012, wordt door de heer Pols (hierna: gemachtigde) namens Bakker bezwaar aangetekend tegen het besluit van 25 september 2012.

Bij brief van 4 november 2012, ontvangen 4 november 2012, heeft Vossebeld proforma bezwaar aangetekend tegen het besluit van 25 september 2012. Op 29 november 2012 wordt een op dezelfde dag gedateerd aanvullend bezwaarschrift van Vossebeld ontvangen.

Hoorzitting

Op grond van artikel 2, eerste lid van de Verordening behandeling bezwaarschriften gemeente Overbetuwe 2010 zijn de bezwaarschriften voorgelegd aan Kamer II (Ruimtelijke en Overige Zaken) van de commissie van advies voor de bezwaarschriften (hierna: de commissie).

Vossebeld en (de gemachtigde van) Bakker zijn uitgenodigd om op 24 januari 2013 hun bezwaarschriften mondeling toe te lichten en om als derdebelanghebbenden in de bezwaren van de wederpartij gehoord te worden. Zowel Vossebeld als Bakker (bijgestaan door gemachtigde) hebben van deze mogelijkheid gebruik gemaakt. Namens het college is mevrouw mr. E. Karman, jurist handhaving in het team Veiligheid, verschenen.

Een kort verslag van de hoorzitting geldt als bijlage bij dit advies.

Ontvankelijkheid

Voordat de commissie aan een inhoudelijke beoordeling van de bezwaarschriften toekomt dient te worden vastgesteld of Bakker en Vossebeld ontvankelijk zijn in hun bezwaren.

Ten aanzien van het bezwaar van Vossebeld

Het bezwaarschrift is tijdig ingediend en voldoet aan de eisen die artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) aan de indiening van een bezwaarschrift stelt. In die zin is het bezwaarschrift ontvankelijk.

Anders ligt dat waar het gaat om de vraag of er voor Vossebeld sprake is van procesbelang in deze procedure. De commissie stelt vast dat namens Vossebeld bij het college een verzoek is ingediend om over te gaan tot invordering van verbeurde dwangsommen. Daarbij wordt gesteld dat het college het maximale bedrag aan verbeurde dwangsommen, te weten € 31.000, dient in te vorderen. Met het bestreden besluit gaat het college over tot invordering van de verbeurde dwangsommen tot het maximale bedrag van € 31.000,00.

Het bezwaar van Vossebeld is dan ook niet gericht tegen de invordering op zich, noch gericht tegen de hoogte van het bedrag dat wordt ingevorderd, maar tegen de periode waarover wordt ingevorderd. Vossebeld refereert aan de uitspraak van de Afdeling van 6 juni 2012. Nu het college de begunstigingstermijn had gesteld op 6 weken, te rekenen vanaf de datum dat de Afdeling op de beroepschriften heeft beslist, betekent dit dat Bakker vanaf 18 juli 2012 dwangsommen zou gaan verbeuren. Het maximum aan dwangsommen zou in dat geval verbeurd zijn op 18 augustus 2012.

Bij besluit van 2 augustus 2012 heeft het college echter de begunstigingstermijn opgeschort tot 18 augustus 2012. Het college wilde daarmee bewerkstelligen dat pas vanaf 18 augustus 2012 de eerste dwangsommen zouden worden verbeurd. Tegen dit besluit is door zowel Bakker als door Vossebeld bezwaar aangetekend. In het besluit op dit bezwaarschrift van 22 januari 2013 (verzonden 23 januari 2013), wijzigt het college het besluit van 2 augustus 2012 en stelt dat zij niet bevoegd was tot het opschorten van de begunstigingstermijn. Concreet komt het er daarbij op neer dat niet uitsluitend in de periode van 18 juli 2012 tot en met 1 augustus 2012 een bedrag van € 15.000,00 aan dwangsommen is verbeurd, maar naar de mening van het college ook vanaf 2 augustus 2012, totdat het maximum van € 31.000,- aan dwangsommen was bereikt.

De commissie overweegt dat daarmee feitelijk tegemoet wordt gekomen aan de bezwaren van Vossebeld. Niettemin dient de commissie echter te beoordelen of het college ten tijde van de bestreden beslissing, in redelijkheid tot die beslissing kon komen. Met andere woorden, de commissie kan bij de beoordeling (nog) geen rekening houden met het daarna genomen besluit van 22 januari 2013 (toetsing ex-tunc).

Dat neemt echter niet weg dat op het moment van de bestreden beslissing (25 september 2012) hoe dan ook het maximale bedrag aan dwangsommen verbeurd was. De periode waarover wordt ingevorderd is op dat moment feitelijk niet meer van belang, nog los van het feit dat het college met de beschikking van 22 januari 2013 die periode heeft gewijzigd. Naar het oordeel van de commissie betekent dat er voor Vossebeld geen belang meer is bij behandeling van zijn bezwaarschrift. Immers, het enige belang dat hij kan hebben bij het invorderingsbesluit is gelegen in het besluit tot invordering zelf, dan wel in de hoogte van het in te vorderen bedrag. Nu het college zowel heeft besloten óm in te vorderen en daarbij bovendien het maximale bedrag aan verschuldigde dwangsommen invordert, ontbreekt volgens de commissie bij Vossebeld het procesbelang bij zijn ingediende bezwaarschrift.

De commissie is gelet op het voorgaande van mening dat Vossebeld om die reden niet-ontvankelijk verklaard moet worden. Aan een verdere inhoudelijke beoordeling van het bezwaarschrift komt de commissie om deze reden dan ook niet toe.

Ten aanzien van het bezwaar van Bakker

Het bezwaarschrift namens Bakker is tijdig ingediend en voldoet ook voor het overige aan de eisen die de Awb aan de indiening van een bezwaarschrift stelt. Ten aanzien van Bakker is er geen twijfel omtrent het bestaan van een procesbelang. Het bezwaarschrift van Bakker is dan ook ontvankelijk.

Wettelijk kader

Gemeentewet

Artikel 125

1. Het gemeentebestuur is bevoegd tot oplegging van een last onder bestuursdwang.
2. De bevoegdheid tot oplegging van een last onder bestuursdwang wordt uitgeoefend door het college, indien de last dient tot handhaving van regels welke het gemeentebestuur uitvoert.
3. t/m 4 [...]

Algemene wet bestuursrecht

Artikel 5:4

1. De bevoegdheid tot het opleggen van een bestuurlijke sanctie bestaat slechts voor zover zij bij of krachtens de wet is verleend.
2. Een bestuurlijke sanctie wordt slechts opgelegd indien de overtreding en de sanctie bij of krachtens een aan de gedraging voorafgaand wettelijk voorschrift zijn omschreven.

Artikel 5:21

Onder last onder bestuursdwang wordt verstaan: de herstelsanctie, inhoudende:

- a. een last tot geheel of gedeeltelijk herstel van de overtreding, en
- b. de bevoegdheid van het bestuursorgaan om de last door feitelijk handelen ten uitvoer te leggen, indien de last niet of niet tijdig wordt uitgevoerd.

Artikel 5:32

1. Een bestuursorgaan dat bevoegd is een last onder bestuursdwang op te leggen, kan in plaats daarvan aan de overtreder een last onder dwangsom opleggen.
2. Voor een last onder dwangsom wordt niet gekozen, indien het belang dat het betrokken voorschrift beoogt te beschermen, zich daartegen verzet.

Artikel 5:37

1. Alvorens aan te manen tot betaling van de dwangsom, beslist het bestuursorgaan bij beschikking omtrent de invordering van een dwangsom.
2. Het bestuursorgaan geeft voorts een beschikking omtrent de invordering van de dwangsom, indien een belanghebbende daarom verzoekt.
3. Het bestuursorgaan beslist binnen vier weken op het verzoek.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht

Artikel 2.1. Omgevingsvergunning voor in wetten genoemde activiteiten in project

1. Het is verboden zonder omgevingsvergunning een project uit te voeren, voor zover dat geheel of gedeeltelijk bestaat uit:
  - a. het bouwen van een bouwwerk,
  - b. het uitvoeren van een werk, geen bouwwerk zijnde, of van werkzaamheden, in gevallen waarin dat bij een bestemmingsplan, beheersverordening, exploitatieplan of voorbereidingsbesluit is bepaald,
  - c. het gebruiken van gronden of bouwwerken in strijd met een bestemmingsplan, een beheersverordening een exploitatieplan, de regels gesteld krachtens artikel 4.1, derde lid, of 4.3, derde lid, van de Wet ruimtelijke ordening of een voorbereidingsbesluit voor zover toepassing is gegeven aan artikel 3.7, vierde lid, tweede volzin, van die wet,
  - d. t/m i. [...]
2. Bij algemene maatregel van bestuur kunnen nadere regels worden gesteld met betrekking tot hetgeen wordt verstaan onder de in het eerste lid bedoelde activiteiten.
3. Bij algemene maatregel van bestuur kan worden bepaald dat met betrekking tot daarbij aangewezen activiteiten als bedoeld in het eerste lid in daarbij aangegeven categorieën gevallen, het in dat lid gestelde verbod niet geldt.

Advisering

Zoals aangegeven onder 'ontvankelijkheid' zal de commissie zich in de verdere inhoudelijke beoordeling en advisering beperken tot de bezwaren zoals ingediend namens Bakker.

Bezwaren

Namens Bakker wordt in het bezwaarschrift gesteld dat er, als gevolg van onduidelijke besluitvorming, nog geen sprake is van verbeurdverklaring van de opgelegde dwangsommen. Verder stelt gemachtigde dat de Afdeling in de uitspraak van 6 juni 2012 een uitleg geeft aan de Wet Plattelandswoningen, op dat moment nog als voorstel in behandeling bij de Eerste Kamer. Gemachtigde ziet in de uitleg die de Afdeling aan deze wet geeft ruimte om de woning van Bakker alsnog te legaliseren. De gemeente kan zijn inziens niet afwijken van de uitleg die de Afdeling geeft aan een wet(svoorstel). Naar de mening van gemachtigde is er sprake van een concreet zicht op legalisatie en is er in elk geval sprake van bijzondere omstandigheden om van handhaving af te zien.

Beoordeling

Gezien de inhoud van het bestreden besluit en hetgeen daartegen namens Bakker is gesteld, zal de commissie zich een oordeel moeten vormen over de vraag of het college in redelijkheid kon komen tot het besluit om de verbeurde dwangsommen in te vorderen.

Naar de mening van de commissie kan er geen misverstand over bestaan dat de opgelegde dwangsommen inmiddels zijn verbeurd. Daarbij is het moment waarop de dwangsommen zijn verbeurd nu niet meer relevant. Vast staat dat het maximum aan dwangsommen is verbeurd en dat het gehele bedrag, € 31.000,00, ingevorderd kan worden.

De commissie overweegt ten aanzien van een besluit omtrent invordering van een verbeurde dwangsom in het algemeen dat aan het belang van de invordering een zwaarwegend gewicht moet worden toegekend. Een andere opvatting zou immers afdoen aan het gezag dat behoort uit te gaan van een besluit tot oplegging van een last onder dwangsom. Daarbij verwijst het college naar de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 5:37, eerste lid, van de Awb (Kamerstukken II 2003-04, 29 702, nr. 3, blz. 115). Hierin is vermeld dat een adequate handhaving vergt dat opgelegde sancties ook worden geëffectueerd en dus dat verbeurde dwangsommen worden ingevorderd. Slechts in bijzondere omstandigheden kan geheel of gedeeltelijk van invordering worden afgezien. De commissie volgt het college in deze opvatting.

De daadwerkelijke invordering van verbeurde dwangsommen vormt een logisch sluitstuk van het eerder genomen handhavingsbesluit. Daarmee wordt voorkomen dat de oorspronkelijke dwangsombeschikking het karakter van dwangmiddel verliest. De commissie maakt uit de stukken op dat het college na het verstrijken van de begunstigingstermijn controles heeft uitgevoerd waarbij zij heeft vastgesteld dat de bewoning van het pand aan de Rijksweg Zuid 39 te Elst niet is gestaakt. Daarop is door het college het invorderingsbesluit genomen. Met het college is de commissie van mening dat het Bakker, gelet op de beschikking van 2 augustus 2012, duidelijk kon zijn dat per 18 augustus 2012 dwangsommen verbeurd zouden worden. Dat het college in de brief van 28 augustus 2012 (nogmaals) wijst op het verbeuren van dwangsommen maakt dat niet anders. De dwangsommen verbeuren immers van rechtswege.

Bij een invorderingsbesluit kan ter motivering worden volstaan met de overweging, dat er geen redenen zijn om van invordering af te zien. Een adequate handhaving vergt immers, dat opgelegde sancties ook worden geëffectueerd en dus dat verbeurde dwangsommen ook worden ingevorderd. Slechts in bijzondere omstandigheden kan geheel of gedeeltelijk van invordering worden afgezien. De commissie merkt daarbij op dat het, gelet op de wetsgeschiedenis op de weg van de overtreder ligt om dergelijke bijzondere omstandigheden aan te voeren.

De commissie is van mening dat in casu door, of namens, Bakker geen omstandigheden zijn aangevoerd die er toe leiden dat het college van invordering van de verbeurde dwangsommen zou moeten afzien. De visie van gemachtigde dat er zijn inziens concreet zicht is op legalisatie en dat om die reden moet worden afgezien van handhaving in het algemeen en de invordering van dwangsommen in het bijzonder, deelt de commissie niet. De Afdeling heeft in zijn uitspraak van 6 juni 2012 betoogd dat niet uitgesloten kan worden dat in de toekomst alsnog zicht op legalisatie bestaat, maar daarmee is niet gesteld dat op dat moment concreet zicht op legalisatie bestond. Die situatie was ten tijde van de bestreden beslissing niet anders. De commissie volgt gemachtigde daarbij niet in zijn stelling dat het college gehouden is aan de uitleg die de Afdeling in de uitspraak van 6 juni 2012 geeft aan het (destijds nog) wetsvoorstel Plattelandswoningen. Het standpunt van het college dat de woning in kwestie niet aangemerkt kan worden als voormalige agrarische bedrijfswoning komt de commissie, gelet op de tekst van het wetsvoorstel, en de uiteindelijke vastgestelde wet, niet onredelijk voor.

De commissie ziet evenmin een bijzondere omstandigheid om van (verdere) handhaving af te zien in hetgeen gemachtigde tijdens de hoorzitting heeft aangevoerd inzake afspraken, ten aanzien van de begunstigingstermijn, die zijn gemaakt in het mediationtraject. Daarbij overweegt de commissie allereerst dat alles dat wordt besproken tijdens een mediationtraject als vertrouwelijk moet worden beschouwd. De commissie stelt verder vast dat het mediationtraject in casu niet heeft geleid tot een oplossing van de kwestie. Er is om die reden geen vaststellingsovereenkomst opgemaakt. Een dergelijke overeenkomst wordt immers alleen opgemaakt in het geval beide partijen een oplossing hebben gevonden. In een vaststellingsovereenkomst worden gemaakte afspraken door de mediator vastgelegd waarna de overeenkomst door beide partijen wordt ondertekend. Aan een aldus tot stand gekomen vaststellingsovereenkomst kunnen vervolgens rechten en plichten worden ontleend door de deelnemende partijen. De commissie stelt in aanvulling daarop vast, dat tijdens de loop van de mediation tussen de partijen gemaakte afspraken alleen bindend zijn voor zover deze afspraken schriftelijk zijn vastgelegd, door partijen zijn ondertekend en waarbij uitdrukkelijk is opgenomen dat de afspraken blijven bestaan ook indien de mediation verder niet tot overeenstemming leidt.

Gemachtigde heeft niet aannemelijk kunnen maken dat er sprake is van een dergelijke vastlegging van afspraken. Met het staken van het mediationtraject zijn alle eventuele

afspraken die zijn gemaakt in dit traject tussen Bakker en het college, komen te vervallen. Gemachtigde kan zich naar de mening van de commissie in casu dan ook niet (meer) op deze afspraken beroepen.

Conclusie

De commissie concludeert gelet op het voorgaande dat niet in geschil is dat sprake is van bewoning van het pand aan de Rijksweg Zuid 39 te Elst door de heer en mevrouw Bakker en dat deze bewoning tot op heden ook voortduurt. Daarmee is niet aan de opgelegde last onder dwangsom voldaan en kan niet anders dan vastgesteld worden dat dat verbeurd verklaarde dwangsommen ingevorderd dienen te worden. Met het college is de commissie van mening dat de bezwaren die zijn aangevoerd geen aanleiding vormen om van de invordering af te zien of het besluit te wijzigen.

Advies

Kamer II (Ruimtelijke en Overige Zaken) van de commissie van advies voor de bezwaarschriften adviseert om als volgt te beslissen op de bezwaarschriften:

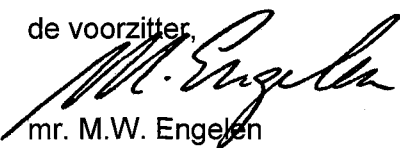
1. de heer Vosseveld en mevrouw De Swart niet-ontvankelijk verklaren in hun bezwaren;
2. de heer Pols ontvankelijk verklaren in zijn bezwaren namens de familie Bakker;
3. het bezwaarschrift namens Bakker ongegrond verklaren;
4. de bestreden beslissing in stand laten.

Elst, 11 februari 2012

Kamer II (Ruimtelijke en Overige Zaken) van de commissie van advies
voor de bezwaarschriften,
de secretaris,

A.H. Kortekaas

de voorzitter,

mr. M.W. Engelen

Verslag van de hoorzitting van donderdag 24 januari 2013 van Kamer II van de commissie van advies voor de bezwaarschriften

Onderwerp: 1. Bezwaarschrift d.d. 5 november 2012, ontvangen 5 november 2012, namens de heer A.G.H. Bakker en mevrouw A.H.P.M. Bakker-Roseboom, Rijksweg Zuid 29, 6662 KC Elst,
2. Bezwaarschrift d.d. 4 november 2012, ontvangen 5 november 2012, namens de heer F.J. Vossebeld en mevrouw J.M.T. de Swart, Rijksweg Zuid 41, 6662 KC Elst,
gericht tegen het besluit van het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Overbetuwe van 25 september 2012, verzonden 25 september 2012, waarbij is besloten om over te gaan tot invordering bij de heer en mevrouw Bakker van verbeurde dwangsommen tot een bedrag van €31.000,-.

Aanwezig:
de commissie: mevrouw mr. M.W. Engelen (voorzitter)
de heer drs. M.P. Zee (lid)
de heer mr. ing. A.C. van Hout (lid)
de heer A.H. Kortekaas (secretaris)

bezwaarden: mevrouw A.H.M.P. Bakker-Roseboom bijgestaan door de heer D. Pols
de heer F.J. Vossebeld en mevrouw J.M.T. de Swart

namens het bestuursorgaan: mevrouw E. Karman

Het geschil: Het besluit namens het college en burgemeester van de gemeente Overbetuwe waarbij is besloten om over te gaan tot invordering bij de heer en mevrouw Bakker van verbeurde dwangsommen tot een bedrag van € 31.000,-.

Tegen voornoemd besluit hebben bezwaarden bezwaar gemaakt.

Het verhandelde ter zitting:

De voorzitter opent de hoorzitting en zet de status en werkwijze van de commissie uiteen.

De heer Pols overhandigt de commissie een pleitnotitie en leest deze gedeeltelijk voor. De pleitnota is als bijlage I aan het verslag gehecht.

De voorzitter geeft aan dat de commissie zich in eerste instantie zal buigen over de vraag of de heer Vossebeld en mevrouw De Swart nog een procesbelang hebben bij een besluit op bezwaar.

Mevrouw De Swart geeft aan dat zij een bezwaar hadden ingediend tegen het besluit van 25 september, dat vooral ging over de termijn die erin werd gesteld. Vandaag ontvingen zij echter een nieuw besluit op het vorige bezwaar waarbij het college heeft besloten om de termijn waarover ingevorderd wordt, te veranderen. De termijn is nu zoals hij hoort te zijn, namelijk van 18 juli tot 17 augustus.

Mevrouw Karman reikt een pleitnotitie uit en leest deze voor. De pleitnota is als bijlage II aan het verslag gehecht.

Het mediation traject is in aansluiting op de juridische procedure geweest; de Raad van State heeft op 6 juni 2012 een uitspraak gedaan. Het was een laatste poging om te komen tot een oplossing in deze zaak. Tijdens het mediation traject bleken beide partijen niet tot elkaar te kunnen komen, reden waarom de onderhandelingen zijn gestaakt. Vervolgens is het juridische traject weer opgepakt; dat moet uiteindelijk tot een eindoordeel leiden. Wat er in het mediation traject ook aan voorstellen is aangedragen, het heeft niet geleid tot een oplossing en daarmee kan geen van beide partijen zich nu beroepen op afspraken die tijdens het onderhandelingsproces zijn gemaakt.

Daarnaast wordt verwezen naar een datum van 1 oktober of een, in overleg eerder te bepalen datum, maar ook die datum is inmiddels verstreken. Er zijn verschillende brieven uitgegaan over de begunstigingstermijn. Uiteindelijk moet gesteld worden dat binnen de begunstigingstermijn geen sprake is geweest van beëindiging van de overtreding.

De secretaris vraagt of er voor mevrouw De Swart, gelet op haar eerdere opmerking, aanleiding is om haar bezwaarschrift met betrekking tot de invordering van de dwangsommen in te trekken. Mevrouw De Swart antwoordt dat het besluit voor de invordering er nog steeds ligt en vooralsnog niet is veranderd. Als zij het bezwaarschrift nu intrekt, trekt zij het te vroeg in.

In tweede en laatste instantie:

De heer Pols merkt op dat het besluit, zoals het tot op heden voorlag, was gebaseerd op het feit dat de dwangsommen van rechtswege verbeurd zijn. Nu blijkt echter dat er een schriftelijke afspraak was, weliswaar in het mediation traject, maar desalniettemin een afspraak dat de begunstigingstermijn tot 1 oktober wordt opgeschort. De gemachtigde van de gemeente spreekt over "of een *eerdere* datum", maar in de afspraak wordt gesproken over "een *andere* datum". De afspraak is inderdaad vertrouwelijk, maar als de gemeente zich niet houdt aan een vertrouwelijke afspraak, is het het recht van zijn cliënt om het naar buiten te brengen. De informatie waaruit dit alles blijkt, was tijdens de vorige zittingen niet ter beschikking gesteld, juist omdat het vertrouwelijk was. Hij heeft erop aangedrongen om te weten wat er in het mediation traject is gebeurd en de datum van 1 oktober is hem nu volkomen duidelijk.

De voorzitter zegt dat het mediation traject was bedoeld om tot een oplossing te komen, en dat het uiteindelijk niet tot een oplossing heeft geleid.

Mevrouw Bakker antwoordt dat dit inderdaad de reden was waarom zij het traject zijn aangegaan, maar de gemeente is het traject niet ingegaan om de kwestie op te lossen. Elf jaar lang is er gezegd dat mediation niet succesvol zou zijn, omdat "De Swart niets wilde en Bakker alleen kapot wilde hebben." Op een gegeven moment is door tussenkomst van hun huisarts alsnog een mediationtraject opgestart en hadden zij aanvankelijk de hoop dat de gemeente toch nog eens naar hen wilde luisteren en met hen wilde meedenken. Maar wat de gemeente tijdens dat traject ook heeft gedaan, het was niet om de zaak op te lossen maar om "Bakker nog verder een gat in te duwen." Het mediation traject was een farce en heeft niet tot een oplossing heeft geleid. De gemeente heeft gezegd dat zij het huis uit moesten en zij zijn ook al naar caravans gaan kijken. In de onderhandelingen met de gemeente werd op een gegeven moment duidelijk dat zij in een andere woning zouden kunnen gaan wonen en dat er dan bewoners antikraak in hún woning zouden kunnen verblijven. Dit was het moment

waarop zij het vertrouwen in het mediation traject opzegden, want wat verandert er eigenlijk, als Bakker uit zijn eigen woning moet en een ander gezin er wél in mag wonen.

De voorzitter vraagt of men in deze procedure kan terugkomen op oplossingsgerichte ideeën die in het mediation traject zijn geopperd, als de mediation niet tot resultaat heeft geleid.

De heer Pols antwoordt dat de uitspraak van Raad van State op 6 juni 2012 is geweest. Het stuk dat hij aan de commissie heeft voorgelegd, is gedateerd op 13 juli 2012. Het mediation traject heeft tot in augustus of september gelopen. Het traject was vertrouwelijk, maar als de gemeente zich niet aan de afspraken houdt, is het niet meer vertrouwelijk. Daarom heeft hij de commissie het stuk voorgelegd. Volgens de afspraak in het stuk wordt de verbeurdverklaring opgeschort tot 1 oktober of een andere, in overleg vast te stellen datum. De gemeente had dan dus een andere datum moeten vaststellen. Hij stelt dat er nu geen sprake meer kan zijn van verbeurdverklaring van rechtswege.

De voorzitter stelt dat mediation altijd eindigt in een vaststellingsovereenkomst. Als die vaststellingsovereenkomst er niet is, geeft dat aan dat de mediation niet is gelukt. Het is maar zeer de vraag of men zonder vaststellingsovereenkomst kan terugvallen op schriftelijke stukken of afspraken die in het mediation traject tot stand zijn gekomen.

De heer Pols antwoordt dat er inderdaad geen vaststellingsovereenkomst is, maar afspraak is afspraak.

Mevrouw Karman vraagt zich af waarom er, als er zoveel waarde werd gehecht aan een afspraak van opschorting tot 1 oktober, die schijnbaar gemaakt zou zijn, niet veel eerder gereageerd is op de brief van 2 augustus. Daarin werden ook data genoemd en daarin heeft de gemeente geconcludeerd dat zij niet ontvankelijk zijn omdat te laat bezwaar is ingediend. Dat kan nu niet meer ter discussie staan. Men zou zich nu alleen kunnen afvragen in hoeverre een afspraak in het verleden het vertrouwen bij Bakker kan hebben gewekt dat niet tot invordering zou worden overgegaan. Daarvan zegt de gemeente dat de bewuste afspraak is gemaakt op het moment dat er nog vertrouwen was dat Bakker zou komen tot daadwerkelijke beëindiging van de overtreding. Al snel werd duidelijk dat dat niet aan de orde was. Nu is de overtreding nog steeds niet beëindigd en de gemeente komt dan niet tot een andere conclusie dan dat €31.000,- is verbeurd en dient te worden ingevorderd.

Nadat de voorzitter heeft geconstateerd dat er geen vragen meer zijn, deelt zij mee dat de commissie zich voldoende geïnformeerd acht en ernaar streeft binnen drie tot vier weken een advies met verslag van deze zitting uit te brengen, waarvan men een afschrift krijgt. Zij dankt de aanwezigen voor hun inbreng en sluit vervolgens de bijeenkomst.

Elst, 25 januari 2013

Kamer II van de commissie van advies
voor de bezwaarschriften,

de secretaris,

de heer A.H. Kortekaas

de voorzitter,

mevrouw mr. M.W. Engelen

Juridisch Adviesbureau

Breestraat Noord 36
6674 MP
Herveld
Nederland

tel 0488 421756
mob 06 12221689
fax 0488 421938
mail dhpols@gmail.com

BTW NL 00214438533801
IWK 09192435

ABN-AMRO 43.68.36.238

Pleitnotitie

Herveld, 24 januari 2013

Inzake: Bakker – Gemeente Overbetuwe

Bakker herhaalt hetgeen hij reeds in zijn stukken heeft gesteld.

Naar aanleiding van de notitie van de gemeente d.d. 17 januari 2013, benadrukt Bakker nog het volgende:

t.a.v. de dwangsom

Op 13 juli 2012 is tussen partijen afgesproken dat tot 1 oktober 2012 of een andere in overleg vast te stellen datum, te verbeuren dwangsommen worden opgeschort. Duidelijkheidshalve nogmaals, er is in overleg (nog) geen andere datum vastgesteld.

t.a.v. de bestuursdwang

Het college dient van handhaving af te zien omdat er concreet zicht is op legalisatie.

Bakker verwijst in dit verband naar de voorzet tot legalisering en de uitleg van het wetsvoorstel "Plattelandswoningen" onder punt 2.5.1. van de uitspraak van de Afdeling d.d. 6 juni 2012. Het is niet aan het college thans aan te voeren dat de uitleg van de Afdeling niet uit de tekst van het wetsvoorstel is te halen. Immers, de uitleg van de Afdeling is gebaseerd op de tekst van het wetsvoorstel. Het college is aan de door de Afdeling op deze casus toegesneden ruime uitleg van het wetsvoorstel gebonden.

Bakker stelt in dit verband tevens dat een legaliserend bestemmingsplan destijds door de raad is vastgesteld. De Afdeling heeft in haar uitspraak d.d. 24 maart 2010 slechts het raadsbesluit tot vaststelling van het bestemmingsplan vernietigd omdat de gemeente niet voldoende heeft onderzocht wat de consequenties van het plan zijn voor de uitbreidingsmogelijkheden van het bedrijf van De Swart en Vosseveld. Bakker stelt dat de gemeente de consequenties van het plan nog steeds niet nader heeft onderzocht, waartoe zij wel verplicht is.

Bakker voert aan dat de raad niets meer in de weg staat een nieuw vaststellingsbesluit te nemen. Het destijds door de Afdeling geopperde voorbehoud om tot legalisering te kunnen komen, is door de uitleg van de Afdeling van het wetsvoorstel "Plattelandswoningen" in haar uitspraak d.d. 6 juni 2012 komen te vervallen.

De stelling dat hier geen sprake is van een voormalige agrarische bedrijfswoning (maar van een recreatiewoning) is onjuist. Totdat Bakker de woning betrok, was deze altijd in gebruik geweest als bedrijfswoning bij het fruitteeltbedrijf. Dat de woning deze status als gevolg van het bestemmingsplan "De Pas" heeft verloren, is niet ter zake: art. 1.1a geldt zowel voor de bedrijfswoning die behoort tot een landbouwinrichting, als voor de bedrijfswoning die daar voorheen toe behoort heeft. Rijksweg Zuid 39 valt in laatstgenoemde categorie.

Het feit dat de Afdeling op 6 juni 2012 onherroepelijk uitspraak heeft gedaan inzake het dwangsombesluit van 1 juni 2010, betekent nog niet dat het staken van de bewoning nu dus kan worden afgedwongen via bestuursdwang. Terecht concludeert de Afdeling dat niet is uitgesloten dat, dankzij de Wet plattelandswoningen, in de toekomst concreet zicht op legalisatie bestaat. De enige reden waarom de Afdeling daar in haar uitspraak van 6 juni 2012 niet verder op is ingegaan, is dat zij ex tunc toetst en het wetsvoorstel dateert van na het genomen besluit. In het besluit van het college van 16 oktober 2012, dat kort voor inwerkingtreding van de Wet plattelandswoningen genomen is, had het college wel degelijk - mede gezien de uitspraak van de Afdeling van 24 maart 2010 en genoemde onderzoekplicht - met dit concreet zicht op legalisatie rekening dienen te houden.

De last onder bestuursdwang, inhoudende dat de woning wordt verzegeld, gaat veel te ver. Verzegeling staat er aan in de weg dat de woning als recreatiewoning gebruikt kan worden, terwijl dat gebruik planologisch toegestaan is. Het college heeft het recht niet dat gebruik onmogelijk te maken.

Tot slot, het college heeft zich nog immer op het standpunt gesteld dat wel tot legalisatie dient te worden gekomen. Bezwaarlijk kan het college zich thans, zonder een zeer uitgebreide motivering, welke ontbreekt, op het standpunt stellen dat niet tot legalisatie kan worden gekomen. Dit lost in elk geval niets op.

D.H. Pols

Juridisch Adviesbureau

Bredestraat Noord 36
6674 MP
Herveld
Nederland

tel 0488 421756
mob 06 12221689
fax 0488 421938
mail dhpols@gmail.com

BTW NL 00214438533801
IWK 09192435

ABN-AMRO 43.68.36.238

Pleitnotitie

Herveld, 24 januari 2013

Inzake: De Swart en Vossebeld – Gemeente Overbetuwe

Bakker stelt dat het inmiddels overduidelijk is dat het reclamanten niet gaat om een belemmering van het bedrijf van reclamanten.

Reclamanten hebben voortdurend en stelselmatig bezwaren ingediend en procedures gevoerd om legalisering van de woning van Bakker tegen te gaan. Na verbeurdverklaring van de dwangsom ten bedrage van euro 31.000,00, hebben reclamanten er bij de gemeente op aangedrongen om een nieuwe dwangsom te stellen op euro 10.000,00 per dag met een maximum van euro 1.000.000,00. Nu dat de gemeente geen gevolg aan dat verzoek heeft gegeven en heeft besloten een last onder bestuursdwang op te leggen, dringen reclamanten erop aan dat de woning van Bakker wordt gesloopt. Reclamanten gaan te ver. Er is sprake van misbruik van recht.

Bakker stelt dat reclamanten door hun handelwijze trachten te verdoezelen dat zij boter op het hoofd hebben. Immers, reclamanten hebben een mestopslag gerealiseerd waarvoor geen vergunning is en kan worden verleend. De mestopslag is illegaal. Legalisering middels het vigerende bestemmingsplan is niet mogelijk. De gemeente is bevoegd en verplicht handhavend tegen reclamanten op te treden.

Mede door de illegale mestopslag van reclamanten, is de problematiek rond de woning van Bakker ontstaan.

Bakker stelt dat reclamanten evident notoire rancuneuze querulanten zijn. In gewoon Nederlands, ordinaire dwarsliggers.

D.H. Pols